

מסורת הש"ס

א) זכרונות נח... ב) יונתא... ג) זכרונות... ד) יונתא... ה) זכרונות... ו) זכרונות... ז) זכרונות... ח) זכרונות... ט) זכרונות... י) זכרונות...

תורה אור השלם

- 1 תורה צדקה לנו משה מורה... 2 אין בארון רק שני לוחות... 3 אפריון עשה לו המלך... 4 ונתתם את ארון... 5 לקח את ספר התורה...

הגהות הב"ח

א) עשין לפסריהם... ב) עשין לפסריהם... ג) עשין לפסריהם... ד) עשין לפסריהם... ה) עשין לפסריהם... ו) עשין לפסריהם... ז) עשין לפסריהם... ח) עשין לפסריהם... ט) עשין לפסריהם... י) עשין לפסריהם...

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

יד.

עין משפט
נר מצוה

קבו א מיי פ"ו מהל' ס"מ הל' טו סגמ עשין ה' שרע"ע ח"ט ס"י ענפ ס"י א זכריה... קבו ב ג מיי פ"ט מהל' ס"מ הל' טו סגמ עשין ה' שרע"ע ח"ט ס"י ענפ ס"י א זכריה... קבו ד מיי פ"ט מהל' ס"מ הל' טו סגמ עשין ה' שרע"ע ח"ט ס"י ענפ ס"י א זכריה...

רבינו גרשום

דף פניו מלמטה ומתחיל באחר מלמעלה שחם באו לחלוק שיכולין לחתוך ולהקליף יפה בכשתי כריכות. וספרים שמהם נביאים ח' ספרים של ספר תורה חלק כשיעור לגול עמוד בתחלתו והאי תחלה היו סוף הספר לפי כ"ה בסוף המהולל לגול הגיולה ומגולל והולך עד שכל ספריהם נכתבין כעין מגילה ולא בקונטרסים (וזה) והכי ימי מגיח מן הקלף חלק בסוף הכל כהך שהוא תחלת הספר כשיעור שיכול לגול את כל ההיקף על אותו חלק כדי שיהא משמש הקלף פניו לכתוב בסוף קשיא עמוד לדעיל קמני ויבא קמני תחלת הספר וסופו כדי לגול עמוד. האי כדי לגול דברייתא נמי לצרדין קמני כדאמרן הדתהל כדי לגול עמוד ובסוף כדי לגול היקף וב אשי אלא לעולם לא קמני לצרדין אלא תחלתו וסופו לגול עמוד ובסוף תורה מייור דלאמצעתו נגלל על ב' עמודים אבל שאר ספרים היו נגללין הכל על עמוד אחד ואמטו להכי צריך להניח כדי הדתהל כדי לגול עמוד ויתר על הקיפוי שבמשכשכין אותו בחוט של משיחה לאורכו של דף ומקיפין מן אותו חוט היקף הספר תורה שיהא שרים במרה. בניול ו' טפחים אורך הדף שכל למד מגיול. אבל מן קלף לא אמר לפיכך אמר איני יודע. ולא איתרמי ליה שיהא אורכו שוה להקיפוי. היכי ביה עינייהו קינאו (ארוך) בו שכן כיון. תורה צוה לנו כתב דרומה עליו גומא. קמייגורו מקשת על מא דאמר שיהא ס"ת הקיפו כאורכו. וארון עשעה משה היה דומה כמין חיבה שאין לה כיסוי שבכפתר היה מכוסה. באמת בת טפחים. ואמתים וחצי אורכו עולין לט"ו טפחים: וכמה לוחות אגודות בארון. כלומר כמה מחזיקות בארון י"ב טפחים. שהיו מנחת הלוחות זו בצד זו. ואין ורק תרי מיעוטי לברכת ספר תורה שמונה בארון באותן ב' טפחי. שנשתירו מאורך הארון והיה אורכו של ספר תורה כרוחבו של לוחות ו' טפחים נשתירו ב' טפחים פניו טפח לצד כותל זה וטפח לצד כותל משמין יתרון אחת מיכן ואחת מיכן ומגביהין ספר תורה בריחה ומצייצין אותו לחזק כדי שלא יאב נכנס ויוצא בדוחק: שבו באותו טפח עמודיו של ארון עומדין עשה לו זה ארון. המלך שלמה. המלך שהשלוש שלו וכתב עמודיו עשה שברבי

ואם לא לחסוך חוסך מאי קאמר. מאי למימרא הכל מודים דאם כל אחד ואחד בפני עצמו טפי עדיף: הכי קאמר. ומתחיל מלמעלה ולא יניח חלק שהרי אם כל אחד לחתוך חותך ומגמל זה ראש הכרך וגנאי הוא לו להיות זה דף משונה מחזירו על חנם: כדי לגול. קס"ד חד שיעורא לסיפוי ליה למחילמו וסופו: לפסריהו. לסיפוי תורה: לא ארכו יותר על הקיפו. צריך לזמנא הכתב לפי עובי הקלפי לנשיגמור יהא חוט המקיף את עוביו כמדת ארכו: שיעור ספר תורה כמדה. ארכו מיעביל להו: בניול שהו עב והקיפו גדול צריך ששה טפחים ו' היא מדה להיות נגמל בששה טפחים היקף כמדה בניולי: ולא איתרמי ליה. ארכו כהקיפו: איתרמי ליה. ארכו כהקיפו: דילמא מורה ליה לנו משה מורשה כסב. ארכע ממות פנעמים אכל ארכע ממה (ט) ספרים אין פנאי לאדם אחד לכתוב: טפחים כנגד טפחים. שתי גפנים כנגד טפחים ואי יולא זנב צדק קרוי כרס לגבי לחור עליו מעורבי המלחמה כמסכת סוטה (דף מג.) ז' נאמה צ' ששה טפחים. ר"מ לטעמיה דאמר (סוטה ה') כל האמות היו בניעות: לארכו של ארון. זו אכל זו: אולנות. מופסות כך לשון המשנה (מדות פ"ג מ"א) אולל כדרוס אמה אחת גבי יסוד המזבח ואף בלשון מקרא כי יקלו אטיקיס ואמה כספר יחזקאל (מג.): לא מהס טפה. לעובי הכתלים שהרי מנחון נמדד אמת' וחצי ארכו: ס"ט. שכתב משה כמו שנאמר ויכתוב משה את ה' התורה וגו' (דברים לה): אין מיעוט אחר מיעוט. א' אך ורק שני מיעוטי הן: א' שצנן ס"ט מונה. ארכו לרחבו של ארון: פירנסה ארון לארכו. כלומר מלאת כל חללו לארכו ופירשת רכבי מדתו: ששה טפחים. כמדת רחבו: כדי שלא יהא ס"ט כו'. כלומר לא היה צריך להיות רחבו כל כך אלא כשציל ס"ת המונח ארכו לרוחב הארון שלא יהא נכנס ויואל בדוחק: ר"י אומר. מדת הארון כמדה של ה' טפחים היתה רבי יהודה לטעמיה דקאמר אמת כלים כמדה בת חמשה: מונחוס לארכו של ארון. מוטלות על רוחבו ולא על חודן: אכצע לכותל זה. שהטפה ארכע אכצעות ולמאן דגרסי אכצע ומתלה כלאכצע קטנה קאמר שהטפה ד' כגודל וחמש כלאכצע ושש כקטנה: שצו עמודים עומדים. צ' עמודי כסף כמין עמודי ספר תורה שזככים לארכו והלוחות בנייהן שנאמר עמודיו עשה כסף: מונה שש נצדו. של ארון: ועליו ס"ט מונה. ולקמיה [ע"ז] פריך מעיקרא היכי הוה מונח: שברי ומחצה לכותל זה ואצבע ומחצה לכותל זה נשתתיר שם טפח שבו עמודין עומדין שנאמר אפריון עשה לו המלך שלמה מעצי הלבנון עשה כסף רפידתו וזה מרכבו ארגמן וגו' (ו) וארגו ששיגורו בו פלשתים דורון לאלהי ישראל מונה מצדו שנאמר ואת כלי הזהב אשר השבותם לו אשם תשימו בארגו מצדו ושלתחתם אותו והלך ועליו ס"ת מונה שנאמר לקוח את ספר התורה הזה ושמתם אותו מצד ארון ברית ה' מצד (ט) הוא מונה ולא בתוכו ומה אני מקיים אין בארון רק לרבות שברבי

מימה לרשצ"א הא אמר לעיל בשמי כריכות חולקין ופ"ה כגון תורה ככרך אחד ונביאים ככרך א' משמע אכל תורה ונביאים ככרך א' אין חולקין אפי' שניהן רואים וא"כ היכי אמר הכא דחותך ששם כמחמת מחמת חלוקה: בניול ששה טפחים בקלף בכמה. גויל הוא עור שלא ניתקו כלל אלא שהשירו את השער וכותבין צו כמקום שער ולהכי קרי ליה גויל שאינו מתוקן כדלמך לעיל (דף ג.) גויל אצני דלא משפין ופעמים חותבין אותו לשיים דרך עוביו ואותו שכלפי שער קרוי חתך שער שלמד צטר קרוי דוכסוסטוס ולאותו דוכסוסטוס הו פירושו מקום בשר דצלסון (ט) מדי קורין לזשר סוסטוס ודוך היינו מקום כמו (ט) דוך פלוני וכותבין על הקלף לנד בשר כדלמך צפ' המוילא (שבת דף עט.): ועל דוכסוסטוס לנד שער ובשמיים של מקום חתך דשם הוא טוב לכתוב ושלנו דין קלף יש להם ולא לנו דוכסוסטוס ולכן כותבין עליהם פללין שאין כשרים על דוכסוסטוס אלא על הקלף כדלמך בהמוילא (ין (ס): דיילמא תורה צוה. ואומר ר"מ דאמתו פסוק קרוי מורה כדלמך צפ' ג' דסוכה (דף מד.) קטן היודע לזכר אציו מלמדו מורה מאי מורה תורה ליה לנו טפחים: שלא יא יא ספר תורה יוצא ונכנס כשהוא דחוק. וא"ת והלא לא היו מוילאין אותו מן הארון דהא אסור ליכנס צבית קדש הקדשים וציוס הכפורים ללא אשכחן צסדר יומא שיהי מוילאו ו"ל דללוך כדי לתקן עיה ליכנס צבית קדש הקדשים כדלמרינן צעירוצין (דף קה.) וא"כ יכולין ליכנס שם כדי לתקן ספר תורה כדי שלא יתעפש ויתמלקל וגם משחרר משכן שילה עד שצנה שלמה צית המקדש היו יכולין להוילאו מן הארון ולעייין צו: אצבע ומחצה צבותה זה. נראה לר"ת דלא גרס ומתלה אלא אכצע לכותל זה לאי גרס ומתלה מיקשי שנים עשר (ט) היכי יתצי כדפריך לקמן אלא אכצע גרס וזוטרמי דהויין עשה צטפח: שבהן עמודים עומדין. נראה לר"ת דקמני להעמדת ישראל היה ולא עשאוים של זה שלל להזכיר מעשה העגל דאין קמייגור נעשה קמייגור וכן אמרינן [צ"ה] (דף טו.) דמשום הכי לא היה כהן משמש לפני ולפנים צויה"כ צצגדי זהב משום דאין קמייגור נעשה קמייגור והתם פריך והא הוה ארון שהיה של זהב והיה לפניו ומשני מכפר קאמר' והני עמודים נמי היו כמו מכפר שם עשויים סימן להעמדת ישראל והוא שיכל הפייטו מצינית אית יוסף עמודיו עשה כסף כשציל צבנית אות יוסף סימן של יוסף דהיינו עגל דיוסף נקרא שור שנאמר (דברים ג) צכור שורו הדר לו לכך עמודיו עשה כסף ולא זהב שלא להזכיר צמעשה העגל: מרי

ויצא בדוחק: שבו באותו טפח עמודיו של ארון עומדין עשה לו זה ארון. המלך שלמה. המלך שהשלוש שלו וכתב עמודיו עשה שברבי